

овлажниха. Той бѣше видѣлъ, кой го удари и, като отиде до него, тихичко му каза:

— Не слагай никога камъни въ снѣжнитѣ топки, защото може да ударишъ нѣкого въ очитѣ...

Маринъ, така се казваше виновниятъ, се изчерви, наведе глава и си отиде.

На другия день всички наши съученици знаеха за случката, но Ганчо ни помоли да не обаждаме на учителитѣ.

— Той другъ пжтъ нѣма да повтори това, — казваше Ганчо и се мжчеше да движи насамъ-натамъ зле ударената си ржка.

— Ето, ржката вече не ме боли, — добавяше той. Но ние виждахме, че болката му не е минала и по бледнината на лицето му, и по свиването на устнитѣ му, когато се опитваше да раздвижи предъ насъ ржката си.

Тѣй мина цѣлъ месецъ следъ това. Ржката на Ганча бѣше оздравѣла и случката забравена отъ всички.

Зимата бѣше настѣпила съ своитѣ студове и виелици. Скрежъ покри клонитѣ на дърветата, и ледъ скова близката рѣка.

И, ето, презъ единъ студентъ зиментъ день нѣколко наши другарчета поканили Ганча да се пързаятъ по леда на рѣката.